

Llengües, i males llengües, contra el papa Francesc

Dll, 29/04/2013 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

La llengua de Dant no havia estat mai tan universal com ara. Després d'un mes i mig de pontificat, de la mateixa manera que Francesc ha renunciat als ornaments i paraments papals decantant-se cap a un estil més sobri i auster, podem afirmar que el nou pontífex també renuncia al plurilingüisme.

El seu primer discurs abans i després de l'Angelus va ser íntegrament en italià, i així ho anat mantenint cada diumenge des de l'aleshores. Pel que fa a les audiències públiques dels dimecres, en les dues primeres va saludar en italià fins i tot els pelegrins de llengua espanyola - el resum de la catequesi i la traducció de la salutació al castellà van córrer a càrrec d'un monsenyor de llengua materna espanyola. No va ser fins a la tercera audiència general, la del 10 d'abril, que Bergoglio va fer servir el castellà per a resumir la seva catequesi en italià i saludar després els fidels d'Espanya i Amèrica Llatina.

Va causar sorpresa que Francesc renunciés també al plurilingüisme en l'acostumada benedicció pasqual *urbi et orbi*, durant la qual l'any passat Benet XVI va desitjar Bona Pasqua al món en més de 60 idiomes. Abans de Pasqua, el portaveu vaticà Federico Lombardi havia anunciat que les salutacions en diferents llengües es mantindrien, però de forma reduïda. No va ser així.

Amb l'ús pràcticament exclusiu de l'italià Bergoglio subratlla la seva condició de bisbe de Roma, a la qual tan sovint alludeix sense en canvi esmentar el seu rol de pontífex. Però el motiu veritable és que Francesc no se sent còmode fent servir altres llengües. Al llibre-entrevista *El jesuïta* ja declarava que, per falta de pràctica, havia oblidat el francès i l'alemany, i que l'anglès li costa molt per la fonètica. Afirmava que en general no té gaire oïda, tampoc per a la música, no sap cantar.

Aquesta mancança se li revela en contra entre certs sectors -sorollosos i no sempre marginals- que van component una llista de greuges notables. Són aquells fariseus sobre els qui fa unes setmanes [escrivia](#) de manera molt encertada en aquest portal en Lluís Serra.

Que el papa no canti durant la missa és intolerable (que desafini, no?). També ho és que remarqui tant la seva condició de bisbe i no de pontífex. I fer servir l'interpret d'anglès durant la trobada amb Ban Ki-moon... Perquè du el nom d'un frare però no pot actuar com un frare, és el Sant Pare! Predica dempeus i sense mítica. Les seves homilies són repetitives i no tenen contingut doctrinal. Es va agenollar davant els nois del reformatori, però no ho fa davant de Nostre Senyor abans de rebre la comunió i, al moment de la consagració, només fa una petita reverència, etc.

Dins la cúria també hi ha algú que para les mans davant el nou consell de vuit cardenals creat per Francesc per ajudar-lo en el govern de l'Església. Un consell on hi ha representats no només els cinc continents sinó també totes les ales del catolicisme. Però sent extern a la cúria crea recels entre alguns eclesiàstics del

Vaticà. El nou papa s'ha pres seriosament la tasca de reformar l'estructura i d'augmentar la collegialitat. Això no pot agradar a tothom.

En qualsevol cas, la popularitat de Francesc no es veu perjudicada per l'obstruccionisme ni per les males llengües. Fins i tot sembla que per als fidels i no fidels l'ús plural dels idiomes no compta gens ni mica. Sens dubte són més rellevants els gestos, les paraules i els primers passos del pontificat, si ens fixem en l'augment de milers i milers de persones que acudeixen a la plaça de Sant Pere i en l'increment dels milions de seguidors a Twitter.